

Advent: 14. Co dělat, když chybí Bůh

Narodil se Kristus Pán, Bůh přišel mezi nás. Nečekal, až budeme dokonalí, protože by se nikdy nedočkal. Přišel a vzal na sebe naše člověčenství, i se vším zlem, co se na nás nalepilo. Vyřešil to za nás. Za nás se nechal pročistit jak to stříbro v tavicím kotlíku.

Advent

Co dělat, když chybí Bůh

čtení: Malachiáš 2, 17 – 3, 5

17 Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: „Čím ho unavujeme?“ Tím, že říkáte: „Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje.“ Anebo: „Kde je Bůh zastávající právo?“

1 „Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů.

2 Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno .

3 Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary.

4 Obětní dary Judy a Jeruzaléma budou pak Hospodinu vítány jako za dávných dnů, jako v dřívějších letech.

5 Předtím vás však přijdu soudit, rychle usvědčím cizoložníky a čaroděje, křivopřísežníky, utiskovatele námezdníků, vdov a sirotků, ty, kdo odpírají právo bezdomovci a mě se nebojí, praví Hospodin zástupů.“

Sestry a bratři,

o Vánocích se v rodinách tu a tam ještě udržují některé lidové zvyky. Pár jich je docela nebezpečných.

Rozkrojení jablka se dá ještě zvládnout bez úhony, ale takové házení střevícem, zvláště když nevíte, kam letí, nemusí dopadnout dobře.

Což o to, rozbité sklo u vitríny s porcelánovým servisem se dá vyměnit, jsou i nebezpečnější zvyky. Třeba takové lití olova. Stačí trochu zbrklý pohyb a místo ve vodě usadí se tekutý kov na stole, v horším případě na ruce.

Když navíc vezmeme v úvahu hořlavý stromeček, svíčky a prskavky, musíme konstatovat, že jsou ty svátky, kdy si připomínáme příchod Božího Syna, vlastně docela nebezpečné.

No vidíte, prorok Malachiáš, z jehož knihy jsme dnes četli, to viděl podobně. Zmiňuje se o tom, že Pán Bůh už co nevidět dorazí a bude to prý docela nebezpečná událost:

„Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče...”

Dokonce tavit se bude, sice ne olovo, jako v Česku o Vánocích, ale stříbro. Je to jen přirovnání, samozřejmě. Ve skutečnosti se budou tavit lidi! Copak měl asi Malacháš na mysli?

Abychom se trochu zorientovali, musíme nejdřív nahlédnout do tehdejší situace. Jsme někde v polovině pátého století před Kristem a v jedné malé okrajové provincii Perské říše vládne blbá nálada.

Židé se před několika desítkami let vrátili z babylónského vyhnanství, v Jeruzalémě obnovili Hospodinův chrám, a rádi, že jsou zase doma, vstoupili do nové etapy národního života.

Jenže ouha! Tak nějak to furt nebylo ono. Původně měli za to, že se do obnoveného chrámu přistěhuje zase zpátky Hospodin a všechno bude jako dřív, ale nic tomu nenasvědčovalo.

Žádný ohnivý sloup, který byl kdysi dávno znamením Boží přítomnosti, žádný posvátný dým, který by naplnil chrámovou nejsvětější svatyni, žádné hřmění a třesení, které by nenechalo nikoho na pochybách.

Což o to, tohle všechno se dá napodobit zapálením posvátného ohně na oltáři, kouřem kadidla nebo bubnováním na bubny, ale není to ono.

Nic naplat, Boží přítomnost je Boží přítomnost. A ta chybí. Také proto, že v nejsvětější svatyni už není truhla smlouvy. Kam za války zmizela, nikdo neví.

Bývaly v ní uchovány desky Božího zákona, také zázračná Mojžíšova hůl a nádoba s manou, co jedli předkové při putování pouští.

To všechno je pryč. Možná se Hospodin nechce do chrámu vrátit právě kvůli tomuhle kusu nábytku. Truhla smlouvy byla totiž pokládána za stoličku, na níž spočívaly Hospodinovy nohy.

Ať už je to jak chce, kdyby byl Bůh tady, všechno by bylo jinak. Především by Judsko nebylo chudou okrajovou provincií Perské říše, nýbrž samostatným královstvím, které by mělo ve světě slovo.

Lidé by neměli hluboko do kapsy a hrubý domácí produkt by každoročně letěl raketově vzhůru. Jenže tak to není, jelikož tu není Bůh. Nevrátil se a nikdo vlastně pořádně neví proč.

Nezbývá než se zařídit po svém. Poohlédnout se po jiných způsobech, jak si pomoci. Nějaká ta kouzla a čáry se určitě najdou. Člověk musí myslet hlavně sám na sebe, není čas brát ohledy na druhé. Ať se každý stará jak umí a basta.

Podobná situace, sestry a bratři, zdá se, není ojedinělá ani v dnešní době. Třeba v církvi. Zvlášť tady v Česku, kde lidé na křesťanskou víru moc nedají.

Nezdá se vám také, že Bůh zmizel a ne a ne se vrátit? Kdyby tu byl, všechno by přece muselo vypadat jinak! Křesťané by měli ve společnosti slovo a církve by byly považovány za prestižní instituce.

Jenže nic takového se neděje. Žádný ohnivý sloup, posvátný dým, žádné hřmění ani třesení. Žádná kouzelná hůl ani nekonečný zdroj obživy.

Nepomůže ani, když si v církvích, farnostech a sborech vyrobíme vzrůšo, rámus a nadšení jaksi sami. Není to ono. Nic naplat, Boží přítomnost je Boží přítomnost. Bez ní je všechno jen umělá napodobenina.

A nebo třeba ten náš národ. Po sametové revoluci jsme sice postavili chrám demokracie, ale tak nějak to furt není to pravé ořechové. Jako kdyby se mezi nás ta demokracie pořád ne a ne natrvalo nastěhovat.

Blbá nálada je stále tak nějak ve vzduchu. Nezbyvá než se zařídit po svém. Poohlédnout se po jiných způsobech, jak si pomoci. S nějakými těmi kouzly a čárami se určitě každý setkal.

Kouzelné hrnce pro seniory, čáry při ovládnutí firem, kouzla s půjčkami, které se nedají splatit, nebo čáry s dotacemi ve stylu hrnečku vař. Jako v době Malachiášově i dnes mají mnozí za to, že člověk musí myslet hlavně sám na sebe, že není čas brát ohledy na druhé.

Když to shrneme, dojdeme ve všech případech ke stejnému závěru: Tak nějak nám tady chybí Bůh.

Že si v Jeruzalémě po návratu ze zajetí postavili chrám, je sice hezké, ale co s ním, když v něm není Hospodin?

Co s křesťanskými kostely, kaplemi a modlitebnami, když tam namísto Pána Boha potkáte spíš neustálé poučování, nesnášenlivost a pocit výlučnosti?

Vytvářet kouřovou clonu a tvářit se jako že tu Bůh je, nedává moc smysl. A co s demokracií, kterou sice rádi bubnujeme do světa, ale v praxi často jakoby nebyla?

Kdo za to může? Tahle otázka leží na stole tenkrát, jako dnes.

„Kdo jiný než Hospodin?! Kde je? Už tu měl dávno být! Můžeme snad za to, že nepřišel, že se k nám nenastěhoval?“ tak nějak to tenkrát viděli lidé v té malé provincii na okraji Perské říše.

Dost možná, že to leckoho napadne i dnes. Jenže na tohle vysvětlení je Malachiáš vysloveně alergický. Není nic snadnějšího než všechno svést na Pána Boha a potom se zařídit po svém.

„Unavujete Hospodina svými slovy,“ kárá prorok své soukmenovce. „Fakt už vás má po krk! A to je co říct, protože Hospodin je jinak neúnavný a energie mu nechybí.“

Tohle už je ale moc i na něj! Pochopte, problém není v tom, že by mezi vámi Bůh nechtěl bydlet, ale že jste pro to nic neudělali, že jste mu nepřipravili prostor ve svém každodenním životě, v tom, co děláte a jak jednáte spolu navzájem!

Musíte začít u sebe! Vlastně můžete být rádi, že ještě nepřišel, protože až dorazí, bude vás nejdřív muset přetavit, a bude to bolet!“

Ono se to Malachiášovi řekne „začít každý sám u sebe“. Není nic těžšího než si přiznat vinu a změnit se. Chyby se vždycky lépe hledají na tom druhém, ne na sobě.

Ježíš jednou takové počínání přirovnal k třísce v oku bratra, na kterou rádi poukazujeme, přičemž trám, co trčí z našeho vlastního oka, neřešíme. Aby po břitkém vyčinění Malachiáš svým posluchačům dodal trochu naděje, zmíní ještě jednu důležitou věc.

V Božím zájmu rozhodně není zastihnout lidi nepřipravené. Než se Hospodin vrátí, pošle napřed svého posla, který všechny na jeho příchod připraví. Bude to někdo jako Eliáš, neohrožený prorok a skvělý učitel, ten lidem ještě včas připomene, kde je tlačí bota a co je třeba udělat.

Sestry a bratři, evangelia nás nenechávají na pochybách, že tímhle neohroženým Eliášem byl Jan Křtitel. Připomínáme si ho právě nyní, v adventní době, protože to byl právě on, kdo svým varováním a důrazy připravoval cestu Ježíši Kristu. Kázal nutnost pokání a změny myšlení protože bez toho se příchod Božího Mesiáše může propásnout.

A jak to všechno nakonec dopadlo? Malachiáš varoval, že Boží příchod bude jako když se na ohni čistí stříbro.

V tavicím kotlíku zůstane jenom to, co má skutečnou cenu, všechny nánosy sobectví a lhostejnosti budou muset pryč.

S tavením stříbra je to podobné jako s litím olova o vánočních svátcích. Tekutý kov je opravdu čistý až ve chvíli, kdy na jeho hladině uvidíte jako v zrcadle sami sebe.

Právě o to jde. My lidé jsme tu od toho, abychom zrcadlili Boží tvář, jinými slovy Boží milosrdenství a spravedlnost. Nutno dodat, že tohle sami ze sebe nedokážeme. Eliáš nebo Jan Křtitel mohou pomoci, ale aby to za nás vyřešili, to také ne.

Naštěstí jsou tu Vánoce. Narodil se Kristus Pán, Bůh přišel mezi nás. Nečekal, až budeme dokonalí, protože by se nikdy nedočkal. Přišel a vzal na sebe naše člověčenství, i se vším zlem, co se na nás nalepilo. Vyřešil to za nás. Za nás se nechal pročistit jak to stříbro v tavicím kotlíku.

Od té doby víme, že Bůh je mezi námi, v příběhu Ježíše Krista vidíme odraz jeho tváře. A všichni, kdo se k Ježíšovi přidají, mají stejnou možnost. To by Malachiáš, panečku, koukal! Takový happy end ho ani ve snu nenapadnul! Určitě ale věděl, že Bůh dokáže vždycky znova překvapit. Takový on je. A právě díky tomu má svět naději!

PeČ

SPCH 5. 12. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)